

[Hagen Hagensen.]

vi undlader at stramme finanspolitikken gennem besparelser; så vil vi ikke blot få en strammere pengepolitik at se, men også et højere renteniveau. Vi vil også udsætte os for valutavanskeligheder og dermed for skrappe, men nødvendige panikagtige foranstaltninger, som vil skade beskæftigelsen langt mere.

De udtalelser, der er fremkommet fra Nationalbanken i de senere uger, bør sætte deres præg på det, vi drøfter her i dag. Det siges rent ud, at finansministerens meget store underskud vil hindre, at vi igen får væsentlig bedre beskæftigelsesforhold. Jeg ved, ministeren vil sige, at det er svært at spare, men bliver det ikke sværere at se på, at arbejdspladser bliver lagt ned som følge af en stram pengepolitik og et meget stort betalingsbalanceunderskud? »Hvad du evner kast af i de nærmeste krav«, sang den norske digter, og de nærmeste krav til os må være at skabe de bedst mulige vilkår for vore erhverv og for vor produktion; vi skal alle leve deraf, hvad enten vi er beskæftiget som ansat, som ejer eller som medejer, det gælder også servicefagene, både offentlige og private.

For at fremme investeringer, for at skabe nye og bevare hidtidige arbejdspladser må der gives erhvervslivet lempelige og varige vilkår, således at en langsigtet planlægning kan gennemføres. Først og fremmest må vi søge frem til at få en rentesækning gennemført, men det kan kun ske, hvis vi strammer i øvrigt. Vi advarer mod en stigning i eller pålæg af nye skatter og afgifter. Tværtom ønsker vi dem lempet, men vi har peget på offentlige besparelser som en nødvendig forudsætning for at lempe pengepolitikken og dermed øge investering og beskæftigelse.

Derfor vil jeg også gerne sige til regeringen som helhed – det bliver vel statsministeren: det er ikke nok, at vi søger at lave indkomstpoltik og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Der må være alvor og dybde i den politiske indstilling over en meget bredere front, hvis vi skal have beskæftigelsen i gang igen. Der er meget at rette, hvis ledigheden skal bekæmpes, og det tror jeg givetvis at vi alle, også regeringen, mener at den skal.

Først og fremmest kan det ikke nytte, at der stadig fra regeringen og dens partier udgår teorier om nulvækst og al den slags, for hver gang disse toner lyder, falder tilliden til, at det kan betale sig at sætte noget i gang i Danmark.

Det kan heller ikke nytte, at man stadig væk

inden for regeringspartiet interesserer sig for at ville socialisere dette eller hint. Nu sidst har medicinalindustrien været i kikkerten, en industri, der hvert år henter meget betydelige beløb hjem til os.

Der er flere ting, som jeg godt ville sige til regeringen, og først og fremmest må jeg sige, at for at prøve på at føre en positiv arbejdspladspolitik må der ud over offentlige besparelser gennemføres en række af de ting, som vi har peget på, ikke mindst over for de mindre virksomheder, hvor vores 14 punkts program faktisk ville betyde, at der bliver større grokraft for disse til gavn for os alle. Vi må også tænke på, at vi må ophæve restriktioner, så erhvervslivet i hvert fald får den samme chance for indkomstudvidelser som andre grupper, og dermed også for at skabe yderligere arbejde.

Gennemførelsen af en hel eller delvis kurs sikring af udenlandske finanslån kan komme på tale. Vi mener, at afskrivningerne fortsat bør forbedres. Vi mener, at kapitalvindings skatten bør afskaffes eller nedsættes både på fast ejendom og på andre områder. Vi mener også, at vilkårene for den private opsparing bør forbedres, og vi har stillet forslag herom. Vi mener også, det vil være naturligt, at der indrømmes skattefradrag og yderligere afskrivningsmuligheder for forbedringer, isolering og andre energibesparende foranstaltninger i boligejendomme og i erhvervs virksomheder.

Hvordan kan det konservative folkeparti på baggrund af alle disse ret kritiske bemærkninger stemme for finanslovsforslaget i år? Det kan vi, fordi vi efter augustaftalen, hvor vi var med til at reparere de voldsomme skader, der var følgen af septemberforliget i året forud – et forlig, som vi jo gik imod – og efter hvad der er passeret siden august øjner muligheden for at videreføre den ændring i statens økonomi, som er betingelsen for, at vi kan komme ud af vores vanskeligheder. Der er vel stadig over 4 mia kr. mellem regeringens og vort syn på, hvordan finansloven skulle se ud, men med fastholdelse af de synspunkter, der er vore, deltager vi i dagens nødvendige gerning med det sigte, at vi i en ikke fjern fremtid kan nøjst med her i landet at følge indskriften på mangt et solur: »Tænk kun på de lyse timer«.

Brusvang (CD):

På partiet centrum-demokraternes vegne har jeg følgende bemærkninger i finanslovdebatten.

Først en tak til finansministeren, der har la-